

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/112/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215200201
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8215200201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, právne zastúpený A.. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1C/33/2015-74 zo dňa 08.12.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol nasledovne:

„Súd u r č u j e, že úver zo zmluvy o úvere č. 800502020 uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 27.4.2012 je bezúročný a bez poplatkov.

Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 27.4.2012, č. XXXXXXXXXX, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 10 a to v časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je n e p r i j a t e ľ n á .

Žalovaný je p o v i n ý žalobcovi nahradiť trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 421,18 eur, na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 3, § 5, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 1 ods. 2 a 8, § 2, § 7, § 9 ods. 1, 2 a 6, § 11 ods. 1 a 2, § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52, § 53 ods. 1 až 5, § 53a, § 53b, § 53c, § 54 ods. 1 a 2, § 565, § 563, § 121 ods. 3, § 40 ods. 1, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS.

V odôvodnení uviedol cit: „Žalobca sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 16.12.015 domáhal, aby súd určil, že úver zo zmluvy o úvere č. 800502020 zo dňa 27.4.2012 je bezúročný a bez poplatkov a že zmluvná podmienka uvedená v čl. 11 VOP v časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a náhrady trov konania.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 27.4.2012, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi sumu 500 Eur, pričom dlžník sa veriteľovi zaviazal zaplatiť mu okrem

poskytnutej sumy aj poplatok vo výške 211,- Eur, teda všetko vo výške 711,- eur v 3. mesačných splátkach po 237 Eur, počnúc dňom 2.6.2012, RPNM 782,95 %. Zmluva obsahovala na jednom liste papiera dve strany, na prvej boli uvedené údaje o veriteľovi, číslo zmluvy a číslo žiadosti o zmluvu, údaje o dlžníkovi (vyplnené boli meno, priezvisko, trvalé bydlisko, rodné číslo, číslo OP, kolónka o trvalom pobyte), poskytnutý úver, výška poplatku, počet splátok, výšku mesačných splátok, deň začiatku splatnosti a kolónka o to, že finančné prostriedky sú použité na iný účel. Ďalej zmluva obsahuje dátum uzavretia, čas, meno a podpis mandatára, podpis dlžníka, dátum prevzatia finančnej hotovosti 27.4.2012 a potvrdenie o prevzatí finančnej hotovosti s podpisom dlžníka. Na druhej strane zmluvy sa nachádzajú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej VPPÚ). Podľa článku 10 VPPÚ dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je uvedené na prvej strane zmluvy. Tretinu poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. V článku 15 VPPÚ je dojednanie podľa § 262 ods. 1 Obch. zák.. Zmluva sa uzatvára podľa § 262 ods. 2 Obch. zák. ako zmluva nepomenovaná.

Súd vyhodnotil uzavretú Zmluvu s poukazom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď žalovaný ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalobca) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka.

Je nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti /§ 52 Občianskeho zákonníka/.

Naliehavý právny záujem na podaní žaloby je daný cit. ust. zákona o ochrane spotrebiteľa a tým, že žalobca má záujem na zistení, aký je jeho dlh a v akej výške ho má platiť.

Súd sa ešte pred posúdením veci ako takej, musel vysporiadať aj s predloženým rozhodcovským rozsudkom, či prípadne nepredstavuje prekážku res iudicata. V tomto súd podľa obsahu rozhodcovskej zmluvy uvedenej v odôvodnení rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že táto nemohla byť platne dojednaná, tak to tvrdí rozhodcovský súd. Aj keď v zmluve dojednaná možnosť voľby medzi rozhodcovským súdom a súdom všeobecným v prípade sporov vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o úvere, avšak konkrétny rozhodcovský súd je priamo daný v zmluve, teda nie je daná možnosť jeho výberu. Ako je súdu známe z jeho činnosti, rozhodcovské zmluvy sú veriteľom vopred naformulované, predtlačené bez možnosti individuálneho dojednania a ovplyvnenia jeho znenia, či výberu rozhodcovského súdu spotrebiteľom. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že súdu sú opakovane v obdobných veciach veriteľa - žalovaného predkladané totožné znenia rozhodcovských zmlúv, čo je súdu známe z jeho činnosti (či už v exekučných či civilných veciach).

Rozhodcovská zmluva je preto neprijateľnou a preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a jeho rozhodnutie preto je považované za akt nulitný a teda neexistujúci, nespĺňajúci podmienky materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozhodnutia súdov : NS SR sp. zn. 6MCdo/9/2012, sp. zn. 6Cdo/1/2012, či ÚS ČR, sp. zn. IV. ÚS 2735/11 zo dňa 3.4.2012.

Súd sa preto zaoberal ďalej vecou samou a dospel k záveru, že uzavretá zmluva o úvere je zmluva spotrebiteľská a zároveň zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z.. Avšak súd v tomto prípade poukazuje na nedostatky zmluvy o úvere a to najmä, že v zmluve absentuje uvedenie údajov vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch a to najmä v ust. § 9 ods. 2 písm. f) - doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, písm. i) - úroková sadzba spotrebiteľského úveru, písm. k) výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Rovnako súd nemôže akceptovať výšku RPNM 782,95 %, ktorá je dojednaná v rozpore s dobrými mravmi a preto je namieste konštatovať, že ani táto nie je určená a uvedená v zmysle písm. j) cit. zák. a ust. § 9 ods. 2. Dôsledkom neuvedenia podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. je, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Čo sa týka zmluvnej podmienky zakotvenej v článku 10 VPPÚ v časti poplatku za úver (v tomto prípade určeného na sumu 211,- eur) : zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou., súd dodáva, že táto podmienka nemôže byť platne dojednanou a to už len tým, že je nejasná neurčitá. Nevyplýva z nej za čo má spotrebiteľ zaplatiť takýto poplatok, za aké administratívne úkony by ho mal platiť. Navyše jeho výška je závislá na výške úveru (výškou úveru sa navyšujú administratívne náklady ? ??). Navyše uvedené je zakotvené v zmluvných podmienkach, ktoré sú vopred predtlačené, naformulované veriteľom, ktoré určite spotrebiteľ žiadnym spôsobom individuálne nedojednávával ani nemohol ovplyvniť ich obsah. Sú navyše písané drobnejším písmom ako zmluva. Otázkou drobného písma v Zmluvách, či Úverových podmienkach (zmluvných dojednaniach), sa rovnako už zaoberali aj súdy a opakovane vyslovili, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Skutočnosť, že písmo je nečitateľné, pričom obsahuje kľúčové dojednania zakotvujúce povinnosti a sankcie, považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku (nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 342/09 zo dňa 15.6.2009). Uvedené spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto uvedené dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ.

Na základe uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a určil, že úver zo zmluvy o úvere zo dňa 27.4.2012 je bezúročný a bez poplatkov a v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. vyhlásil aj neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo výroku svojho rozhodnutia. Uvedené je v záujme ochrany spotrebiteľa - žalobcu, nakoľko ako vyplýva z predložených listinných dôkazov (viď rozhodcovské konanie), žalovaný žiada od žalobcu zaplatiť čím ďalej tým vyššie sumy v rozpore so zákonom. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd neprihliadal na námietky žalovaného.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný.

Namietal, že žalobca nemá postavenie spotrebiteľa. Žalobcom predložená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ide o nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 ObZ uzatvorenú za účelom povolania. Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 ObZ, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Zmluva č. 800502020 je zmluvou o úvere v zmysle Obchodného zákonníka a žalovaný mal nárok nielen na vrátenie poskytnutého úveru, ale aj príslušného poplatku. Súdna prax zhodne určila použitie Obchodného zákonníka nezávisle na dohode strán v prípade sporov zo zabezpečenia záväzkov zo zmluvy o úvere ako aj v prípade vydania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym predpisom. Slovenská právna úprava v oblasti spotrebiteľských úverov účtovaniu poplatku výslovne nebráni. Aj Obchodný zákonník umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Žalobca sa oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, potvrdil ich prevzatie. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Nakoľko žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Nie je preto možné posudzovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Žalobca v čase uzatvorenia zmluvy nenamietal výšku poplatku. Bolo na dobrovoľnom rozhodnutí žalobcu, či na podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Výška poplatku je v zmluve dostatočne jasne uvedená, výrazne napísaná, je uvedená hneď pri sume poskytnutého úveru, žalobca mal okamžite pri podpisovaní zmluvy vedomosť, aká je cena úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12 Cmo 95/2005. Požadovanie zaplataenia poplatku je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch prípustné, čo a contrario vyplýva z jeho ust. § 9 ods. 10. Dôvodová správa k zákonu o spotrebiteľských úveroch počíta s existenciou poplatku za spracovanie zmluvy. Môže teda ísť o cenu plnenia, ktorá nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Výška poplatku uvedená v zmluve nie je v rozpore s platnými právnymi predpismi ani dobrými mravmi. Žalovaný zároveň namietal nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania, nakoľko toto bolo vydané predčasne.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu ako aj na jeho internetovej stránke a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania, alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere zo dňa 27.04.2012 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytol žalobcovi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti žalobcu. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti.

Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa prísl. ustanovení Obchodného zákonníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať z ust. § 53 Občianskeho zákonníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka, predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalobcu vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

Odvolací súd konštatuje, že na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť

zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu *lex specialis*, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. písm. f) ZoSÚ, t.j. konečnú splatnosť úveru. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy.

V zmluve rovnako absentuje údaj o úrokovej sadzbe podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Túto je možné vyvodiť z výšky poplatku uvedeného v zmluve, počtu splátok v spojení s bodom 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, čo spôsobuje neprehľadnosť a spotrebiteľovi *de facto* znemožňuje získať zrozumiteľné, náležité informácie o základných podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje.

Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobcu a žalovaného bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o absencii tejto náležitosti v zmluve o úvere.

Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ).

Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvého stupňa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ bol správny.

Vo vzťahu k nákladom na uzatvorenie a vypracovanie zmluvy, ktoré predstavujú 2/3 poplatku vo výške 211 Eur odvolací súd uvádza, že poplatok je v tejto časti neúmerne vysoký. Dojednanie o administratívnom poplatku je vágnym ustanovením, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké konkrétne administratívne činnosti ide, pričom výška poplatku - 140,67 eur predstavuje 28,13 % zo sumy poskytnutého úveru, a takto neúmerne vysoký poplatok bez bližšej špecifikácie jeho výšky a účelnosti je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

V konaní absentuje dôkaz, že žalobca ako spotrebiteľ bol s jeho podstatou oboznámený, poplatok nie je náležite špecifikovaný a viaže sa na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Podstatou administratívneho poplatku je prídanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Je za hranicou rozumného úsudku, aby poplatok vo výške dosahujúcej takmer tretinu sumy poskytnutého úveru sledoval výdavky spojené s administratívnou činnosťou.

Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v

štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Zmluvná podmienka v zmluve o úvere zo dňa 27.04.2012 - dojednanie administratívneho poplatku vo výške 140,67 eur nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. Dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Odvolačná námietka žalovaného týkajúca sa predčasnosti a nesprávneho rozhodnutia o trovách konania nie je dôvodná. V zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. je pod pojmom rozhodnutie, ktorým sa konanie končí potrebné rozumiť rozhodnutie vo veci samej, t.j. rozsudok alebo uznesenie o zastavení konania a pod.. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku súdu nevyplýva povinnosť vyčkať s rozhodovaním o trovách konania do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v rozsudku rozhodol zároveň o trovách konania účastníkov. Odvolací súd konštatuje, že správneho výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Aj keď v odvolacom konaní bol úspešný žalobca, tento nepodal návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalovaný takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.